

12

Hľadela som naňho s vytreštenými očami.

Načiahol ruku a chytil ma za zápästie, potlačil čierny náramok a odhalil moje hodinky. Bola som ohromená, fascinovaná pohľadom jeho očí, v ktorých sa miešala prázdna tvrdosť s niečím ako pobavenie. Siahol si pod košeľu – vrchné dva gombíky mal rozopnuté – a vytiahol niečo malé zozadu. Jeho vlastné inteligentné hodinky s odstráneným náramkom.

„Ty si...“ Ani som nedokázala vyjadriť svoje prekvapenie.

Charles mi pustil zápästie. „Nikdy by som to na teba nebol povedal,“ prehodil.

Vtom Will vydal tichý ston a ja som pocítila, ako mi telom prebehla úľava. Zdvihol si ruky k hlave. Bol živý. Dobre, nezničila som všetko. Jediné, čo bolo...

Otočila som sa a uvedomila si, že Charles hľadá na mňa, nie na svojho zraneného priateľa. „Čo presne si tu robila?“ spýtal sa uhladeným tónom učiteľa, ktorý vošiel do triedy a pristihol študentov deliť si ukradnuté veci.

„Len sme sa rozprávali.“

„O čom?“

Uprene na mňa pozeral. Nič som nepovedala – netušila som, čo všetko počul. Na tom, ako jeho pekné oči skĺzli zo mňa na Willovo telo, bolo niečo rafinované. „No, asi by sme ho mali dostať do nemocnice,“ povedal.

„Nie!“ Pozrel na mňa, obočie mal zdvihnuté. Pochopila som, že sa mi istým spôsobom vyhráža. „Nemôžeme ísť do nemocnice. Omámila som ho,“ priznala som sa.

„Čím?“

„Rohypnolom.“

„Nemyslím si, že potrebuješ takúto pomôcku v mužskej spoločnosti,“ povedal s úsmevom.

Predstierala som, že si myslím, že mi lichotí, a začervenala som sa. „Bude v poriadku, ale posledná vec, ktorú potrebujeme, je, aby niekto zistil...“

„My?“

Prosebné som naňho pozrela veľkými očami. S mužmi sa dá dohodnúť, ale oveľa silnejšie je apelovať na ich najzákladnejšie inštinkty. Chytiť sa tej časti ich chromozómu Y, ktorá rada vysvetľuje veci ženám, tej ich časti, ktorá rada pomáha, lebo sa vďaka tomu cíti dôležitejšia. „Bude v poriadku, Charles. Myslím, že si len potrebuje ľahnúť a vyspať sa z toho.“

„Mohol by mať vážne poranenie mozgu.“

Nepovedala som nič. Nebola som si celkom istá, do akých problémov som sa dostala.

Charles vzdychol a pozrel na mňa, akoby som bola zlomyseľná. Pustil vreckovku a vstal, skúmajúc neporiadok. Prešiel k Willovi a prikrčil sa pred jeho telom. „Will? Si pri vedomí?“ Will zastonal. „Môj otec má chlapov,“ povedal Charles a obrátil sa ku mne, „ochrankárov. Jeden z nich bol v armáde a asi vie poskytnúť prvú pomoc. Už mi raz pomohol.“

„S čím?“

„Nikdy som nikomu nevybil mozog geódou, ak sa pýtaš na to, ale už som havaroval s jedným alebo dvoma autami a chcel som to skryť pred otcom. Zavolám mu a uistíme sa, že je Will v poriadku. Ty sa vráť do domu,“ povedal a hlavou ukázal tým smerom. „Ráno odtiaľto odíď prvým možným autom a ja na Willa dohľadnem.“

„Neviem, či si bude niečo pamätať – nedopil.“

„Hádám to zistíš,“ zašomral.

Zaváhala som. „Prečo by som ti mala veriť?“

„Pretože som nezavolať políciu, keď som mohol. Chod' sa umyť, šaty máš celé od krvi.“

Ticho som sa vzdialila do kúpeľne, v hlave mi víril zvláštny zvrät udalostí. Bola som na seba nahnevaná, že som stratila kontrolu v najhoršom možnom čase – bolo to niečo, o čom som hovorila s doktorom Wymanom, že sa v tom chcem zlepšiť. No hoci táto nová situácia bola nebezpečná, byť v blízkosti Charlesa ma vzrušovalo. Zrazu nebol len milým chlapcom, ktorého vzťah som plánovala zničiť: bol oveľa viac. Bol nebezpečný. A presne som vedela, prečo mi pomáha: dávalo mu to nado mnou moc. Jedinou otázkou bolo, čo s tou mocou plánuje urobiť.

Keď som sa na seba pozrela do zrkadla, zastonala som. Celé moje krásne šaty boli od krvi. Vyzliekla som sa z nich a potom som si umyla tvár. Neboli to šaty, ku ktorým by sa dala nosiť podprsenka alebo spodná bielizeň, takže som sa zabalila do mäkkej bielej osušky, potom som zdvihla zašpinené šaty a napechala ich do čistého vreca na odpadky. Nechcela som po sebe zanechať žiadne dôkazy.

Keď som sa vrátila do obývačky, Charles práve dokončil telefonát. „Už ide – poďme.“

„V osuške?“ zašomrala som. „Ludia sa budú čudovať, čo si so mnou robil.“

Vzdychol, potom si vyzliekol bundu a položil ju na operadlo pohovky. Rozopol si bielu košeľu, vyzliekol si ju a odhalil obyčajné biele tričko. Podal mi košeľu, potom sa ku mne otočil chrbtom. Zložila som si osušku a obliekla si košeľu. Bola mäkká a teplá a voňala ako on.

Otočil sa a na zlomok sekundy sa na mňa pozrel. Nikdy predtým sa na mňa tak nepozeral, jeho oči preleteli po mojom tele. Košľa mi siahala do polovice stehien.

Charles vystrčil hlavu z dverí penziónu, potom sa prikradol k vchodu. Nasledovala som ho, bosé nohy sa mi zabávali do chladnej trávy. V dome sa ešte stále svietilo v kuchyni, ale horná polovica bola tmavá.

„Nevidím,“ zašepkala som. Cítila som, ako ma chytil za ruku. Jeho ruka bola teplá a jeho prsty pôsobili elegantne. Viedol ma späť k dvojkrídlovým dverám, kde sme sa zabávali. „Chod hore,“ zašepkal. „Postarám sa o všetko ostatné a zavolám ti, keď sa porozprávam s Willom.“ Posunul jedny zo sklenených dverí.

„Ak ma plánuješ vydierať, mal by si vedieť, že som preffikaná.“

„Vyzerám, že potrebujem peniaze?“ spýtal sa potichu. Ten náznak temnoty v jeho očiach – pripomienka, že bude treba zaplatiť nejakú cenu. „Vráť sa do svojej izby, aby ťa nikto nevidel. Daj mi svoje telefónne číslo.“ Odrecitovala som ho. Možno som si predstavovala, že si Charles uloží moje telefónne číslo do svojho mobilu, ale nie takto.

Keď zavrel dvere, hlavou mi preleteli nepredvídateľné scenáre, príbehy, ktoré som si mohla vymyslieť, aby som zahladila stopy. Nikdy som nemala pocit, že Charles má Willa nejako zvlášť rád – to, že boli z bratstva, ešte neznamenal, že sú priatelia. A na Willovi bolo niečo, čo ma nútilo myslieť si, že si nebudú blízki. Skôr to vyzeralo tak, že ho Charles iba toleroval.

Potme som sa zakrádala späť do svojej izby. Odstrčila som jedno z dievčat z Kappy z postele a zavrátila sa pod prikrývku. Pritiahla som si Charlesovu košelu až pod nos a nadýchla sa, už ospalá. Bola to dlhá noc. Geóda a Charles mi skomplikovali plán, ale keď vyjde slnko, urobím to, čo som robila vždy – prispôbim sa, preskupím sily a podniknem ďalší krok.